

Sygn. akt IX Gc 390/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 19 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Drgas-Dziemianko

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 22 października 2015r. w P.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty wydany w dniu 3 grudnia 2014 r. przez Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt IX GNc 548/14.

/-/ SSO Małgorzata Drgas- Dziemianko

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 listopada 2014 r. do Sądu Okręgowego w Lublinie powód – (...) sp. z o.o. w W. domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenia nim, że pozwany T. K. winien zapłacić na rzecz powoda z weksla kwotę 81.091,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwanego na kwotę 81.091,25 zł, a weksel ten został wypełniony i przedstawiony pozwanemu wraz z wezwaniem do jego wykupu w terminie do dnia 18 września 2014 r. Pozwany, pomimo wezwania, weksla nie wykupił. Powód podał, że suma wekslowa składa się z należności wskazanych w piśmie powoda z dnia 21 stycznia 2014 r. (stanowiącego ostateczne rozliczenie umowy leasingu), powiększonej o należne odsetki, wyszczególnione w arkuszu rozliczeniowym (k. 3-5 akt).

W dniu 3 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 30 akt).

Odpis powyższego orzeczenia wraz z odpisem pozwu i załączników został doręczony pozwanemu w dniu 16 grudnia 2014 r. (k. 36 akt).

W dniu 30 grudnia 2014 r. pozwany wniósł zarzuty od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa w całości. Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu zarzutów pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom powoda wyraźnie przez pozwanego nieprzyznanym. Podniósł, że powód nieprawidłowo rozliczył należności z tytułu umowy leasingu nr (...) z dnia 14 listopada 2011 r. W ocenie pozwanego, powód nie przedłożył istotnych dla sprawy dokumentów w postaci umów, wycen pojazdów jakich dokonał we własnym zakresie. Podał, że od momentu otrzymania wezwań do uregulowania

należności kwestionował wysokość naliczonego odszkodowania. Pozwany wskazał, że nie zgadza się z naliczonymi karami umownymi, a ponadto jego wątpliwości budzą ustalona przez powoda wycena wartości sprzedaży przedmiotu leasingu. Zaznaczył, że nie był obecny przy wycenach, nie miał możliwości zgłaszania uwag, zatem powód dokonał ustaleń jednostronnie, a co za tym idzie nie mogą być one uznane za miarodajne.

Strona pozwana podniosła, że powód zdeprecjonował stan techniczny przedmiotu leasingu, co wpłynęło na zaniżenie wskazanej w wycenie wartości. Zdaniem pozwanego wycena pojazdu została zaniżona o 73.000 zł. Pozwany podał, że różnica w wycenie jest znaczna i ma duży wpływ na ukształtowanie zobowiązania pozwanego. W ocenie pozwanego, powód jako podmiot działający profesjonalnie winien mieć na względzie nie tylko swój interes, ale także interes pozwanego, a sprzedaż pojazdu po zaniżonej wartości uznać należy za sprzeczną z dobrymi obyczajami. Pozwany wskazał, że z uwagi na powyższe uznać należy, iż powód wypełnił weksel niezgodnie z deklaracją wekslową.

Ponadto pozwany zgłosił zarzut braku właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Lublinie do rozpoznania przedmiotowej sprawy, powołując się na § 44 ust. 1 umowy leasingu (k. 37-42 akt).

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2015 r. Referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Lublinie zwolnił pozwanego od opłaty sądowej od zarzutów wniesionych od nakazu zapłaty z dnia 3 grudnia 2014 r. wydanego w niniejszej sprawie (k. 187-189 akt).

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu (k. 208-210 akt).

W piśmie z dnia 21 lipca 2015 r. powód przedstawił szczegółowe wyliczenie sumy wekslowej, zgodnie z którym na należność dochodzoną pozwem składały się pozostałe do zapłaty: odszkodowanie umowne za przedterminowe rozwiązanie umowy pomniejszone o cenę sprzedaży przedmiotu leasingu, zaległe opłaty i płatności leasingowe, kara umowna za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu oraz odsetki za nieterminowe płatności naliczone od kwoty odszkodowania umownego i kary umownej.

Ponadto odnosząc się do zarzutu zaniżenia wyceny przedmiotu leasingu powód podał, wycena została wykonana przez profesjonalny podmiot, posiadający ustaloną pozycję na rynku oraz międzynarodową renomę, świadczący usługi w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego. Wobec czego profesjonalizm i rzetelność wyceny nie może budzić zastrzeżeń (k. 249-264 akt).

Na rozprawie w dniu 22 października 2015 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany kwestionuje wyłącznie zaniżenie wartości przedmiotu leasingu, co spowodowało w konsekwencji zawyżenie rozliczenia umowy stron. Podał, że nie kwestionuje innych należności wskazanych przez powoda w piśmie procesowym z 20 lipca 2015r. (k. 347-348 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą w ramach której powód zawarł z pozwanym, w dniu 14 listopada 2011 r., umowę leasingu operacyjnego nr (...). W oparciu o wskazaną wyżej umowę powód oddał pozwanemu do korzystania samochód ciężarowy marki M. (...) 440 8x8 z zabudową w postaci wywrotki trójstronnej F.X. (...) o wartości ofertowej w wysokości 99.500 euro netto.

Zgodnie z treścią umowy, pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat leasingowych w wysokościach wskazanych w umowie, a także do uiszczania innych opłat wskazanych w ogólnych warunkach umowy.

Integralną częścią zawartej przez strony umowy leasingu były obowiązujące u powoda ogólne warunki umowy leasingu (zwane dalej OWU), które pozwany otrzymał przed zawarciem umowy i z którymi się zapoznał.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto wydruk z rejestru REGON (k. 25 akt), odpis z rejestru KRS dot. powoda (k. 8-11), umowa leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 14 listopada 2011 r. (k. 12-14 akt).

Zgodnie z § 35 ust. 1 OWU, w przypadku opóźnienia się przez korzystającego z zapłatą co najmniej jedynej raty wynagrodzenia lub innych należności wynikających z umowy leasingu, finansujący wyznaczyć mógł korzystającemu na piśmie dodatkowy termin do zapłacenia zaległości wraz z odsetkami do dnia zapłaty, z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu tego terminu finansujący miał prawo wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym oraz odebrać korzystającemu przedmiot leasingu.

Równocześnie ze złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy finansujący uprawniony był do odebrania przedmiotu leasingu, również za pośrednictwem osób trzecich, a także do podjęcia innych działań niezbędnych dla ochrony swoich praw. Kosztami z tym związanymi finansujący mógł obciążyć korzystającego (§ 35 ust. 2 OWU).

Stosownie do treści § 35 ust. 5 OWU, rata wynagrodzenia, której płatność przypadła w miesiącu rozwiązania umowy była należna w pełnej wysokości.

Zgodnie z § 35 ust. 6 OWU, w przypadku rozwiązania umowy z uwagi na zaległości w płatnościach wynikających z umowy, finansujący miał prawo żądać od korzystającego:

- a) zapłaty zaległych opłat leasingowych z odsetkami umownymi w wysokości 150% stopy odsetek ustawowych,
- b) zapłaty innych opłat i kosztów, do których poniesienia, na podstawie umowy leasingu, zobowiązany był korzystający wraz z odsetkami umownymi w wysokości 150% stopy odsetek ustawowych,
- c) zwrotu przedmiotu leasingu w terminie i do miejsca wskazanego przez finansowego albo wydania go upoważnionym przez finansującego podmiotom,
- d) zapłaty przez korzystającego odszkodowania umownego w wysokości 105% pozostałego do spłaty kapitału.

Odszkodowanie umowne miało obejmować wszystkie przewidziane w umowie leasingu, a niezapłacone raty wynagrodzenia pomniejszone o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem (§ 2 ust. 11 OWU).

Wskazane powyżej odszkodowanie oraz pozostałe należności korzystający miał zapłacić finansującemu w terminie wskazanym w wezwaniu do zapłaty, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie (§ 35 ust. 8 OWU).

Ponadto, w oparciu § 35 ust. 11 OWU finansujący mógł zafakturować na korzystającego wszystkie wydatki związane z wyegzekwowaniem należności finansującego oraz odbiorem przedmiotu leasingu, powiększone o należny podatek VAT.

Korzystający zobowiązany był również do poniesienia wszystkich kosztów związanych ze sprzedażą przedmiotu leasingu przez finansującego, w szczególności kosztów wyceny, przygotowania przedmiotu do sprzedaży, przechowania i prowizji za sprzedaż (§ 35 ust. 13 OWU).

Stosownie do treści § 35 ust. 14 OWU, odszkodowanie umowne miało zostać pomniejszone o uzyskane przez finansującego korzyści tj. w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu – o wartość netto otrzymanej ceny sprzedaży, po odliczeniu kosztów określonych w ust. 13.

W § 38 ust. 4 OWU wskazano, że po upływie podstawowego okresu leasingu, po wygaśnięciu lub rozwiązaniu umowy, niezależnie od przyczyny, korzystający zobowiązany był dostarczyć przedmiot leasingu na własny koszt i ryzyko finansującemu nie później niż w terminie 7 dni w stanie wynikającym z jego normalnego zużycia eksploatacyjnego, w miejsce wskazane przez finansującego.

W razie opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu – po rozwiązaniu umowy lub jej wypowiedzeniu wskutek okoliczności określonych w § 37 lit. d lub okoliczności wskazanych w § 38 ust. 4 OWU, korzystający obowiązany był

do zapłaty finansującemu kary umownej w wysokości 1/30 ostatniej raty wynagrodzenia netto określonej w umowie leasingu, ale nie mniej niż 50 zł netto, za każdy rozpoczęty dzień opóźnienia.

Ponadto zgodnie z § 7 ust. 1 umowy leasingu, w przypadku rozwiązania umowy w trybie określonym w § 35 OWU wszelkie roszczenia finansującego w walutach obcych miały zostać przeliczone na walutę polską, po kursie sprzedaży dewiz Banku (...) S.A. według pierwszej tabeli kursów z dnia rozwiązania umowy leasingu.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto ogólne warunki umowy leasingu nr (...) (k. 268-269 akt), umowa leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 14 listopada 2011 r. (k. 12-14 akt).

Zabezpieczeniem płatności wynagrodzenia i innych zobowiązań pieniężnych wynikających lub mogących powstać w związku z umową leasingu był wystawiony przez pozwanego weksel in blanco (§ 6 umowy).

Do wystawionego weksla strony sporządziły deklarację wekslową zgodnie z którą, w przypadku nie uiszczenia przez pozwanego w terminie wszelkich należności wynikających z umowy leasingu nr (...), bądź powstałych w skutek jej rozwiązania lub wygaśnięcia, powód był uprawniony do wypełniania weksla na kwotę równą sumie odpowiadającej łącznej sumie zadłużenia z tejże umowy, na którą składać się miała kwota: niezapłaconych opłat leasingowych (rat wynagrodzenia i innych opłat) oraz kosztów, w tym kosztów windykacji wynikających z tej umowy i obciążających korzystającego, odsetek za opóźnienie oraz kwota odszkodowania umownego, o którym mowa w OWU oraz innych należności i kosztów finansującego powstałych zarówno w czasie trwania umowy jak i po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy oraz opatrzenia weksla datą płatności wedle uznania. Weksel miał być płatny w Banku (...) S.A. VIII Oddziale w W..

O wypełnieniu weksla, jego posiadacz winien zawiadomić wystawcę listem poleconym, wysłanym przynajmniej na 7 dni przed wskazanym w wekslu terminem płatności.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto umowa leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 14 listopada 2011 r. (k. 12-14 akt), deklaracja wekslowa z dnia 14 listopada 2011 r. (k. 7 akt).

Z uwagi na to, że pozwany nie wywiązywał się z obowiązku zapłaty opłat leasingowych, a jego zadłużenie przekroczyło wysokość jednej opłaty, powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości, a po upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty, pismem z dnia 23 lipca 2013 r. wypowiedział łączącą go z pozwanym umowę leasingu z skutkiem natychmiastowym.

Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zwrotu przedmiotu leasingu w dniu otrzymania przez niego pisma rozwiązującego umowę.

Ponadto powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10.243,87 euro oraz kwoty 11.571,17 zł z tytułu opłat leasingowych wymagalnych do dnia rozwiązania umowy.

Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 25 lipca 2013 r.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto wypowiedzenie nr (...) z dnia 23 lipca 2013 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 277-278 akt).

W dniu 6 sierpnia 2013 r. pozwany wydał upoważnionemu przez powoda podmiotowi przedmiot umowy leasingu.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto protokół przyjęcia pojazdu na magazyn z dnia 6 sierpnia 2013 r. (k. 279-280 akt).

Po odebraniu pojazdu oddanych pozwanemu do korzystania w ramach umowy leasingu, powód zlecił dokonanie wyceny tego samochodu spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

W przygotowanej wycenie (...) sp. z o.o. określiła wartość rynkową pojazdu, na dzień 8 sierpnia 2013 r., na kwotę 298.700 zł netto.

Za przygotowanie wspomnianej wyceny (...) sp. z o.o. obciążyła powoda kwotą 256,46 zł. Koszty te powód, na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 6 września 2013r., refakturował na pozwanego.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto ekspertyza techniczna nr (...) - (...) z dnia 8 sierpnia 2013 r. (k. 281-288 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 6 września 2013 r. (k. 313 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2013 r. wraz ze specyfikacją (k. 314-315 akt).

Po otrzymaniu wyceny samochodu odebranego pozwanemu, powód sprzedał, będący wcześniej przedmiotem leasingu samochód ciężarowy marki M. (...) 440 8x8 BB za cenę 298.700 zł netto.

W związku z odebraniem pojazdu pozwanemu i jego sprzedażą, powód poniósł koszty przechowywania i przygotowania pojazdu do sprzedaży w wysokości 1.230 zł. Koszty te refakturował na pozwanego.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto faktura VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r. (k. 290 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 16 września 2013 r. (k. 311 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 30 sierpnia 2013 r. (k. 312 akt).

Pismem z dnia 21 stycznia 2014 r. powód przesłał pozwanemu ostateczne rozliczenie umowy leasingu nr (...), w którym wskazał, że zgodnie z § 7 ust. 1 umowy leasingu wszelkie roszczenia w walutach obcych przeliczył na walutę polską po kursie sprzedaży dewiz Banku (...) S.A. wg pierwszej tabeli kursów z dnia rozwiązania umowy.

W piśmie tym pozwany wskazał, że przysługuje mu od pozwanego odszkodowanie umowne w wysokości 17.072,01 zł (obliczone w wyniku pomniejszenia kwoty odszkodowania umownego w wysokości 315.722,01 zł o kwotę uzyskaną z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu w wysokości 298.700 zł), a nadto zaległe płatności w wysokości 11.979,15 zł, zaległe płatności w kwocie 10.243,87 euro przeliczone po kursie 4,3634 tj. w wysokości 44.698,10 zł, odsetki od nieterminowych płatności w wysokości 2.039,07 zł oraz kara umowna w wysokości 851,36 zł.

W związku z powyższym powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 76.639,72 zł w terminie do dnia 4 lutego 2014 r.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto ostateczne rozliczenie umowy leasingu nr (...) z dnia 21 stycznia 2014 r. (k. 291 akt).

Na dzień rozwiązania umowy leasingu pozostały do zapłaty kapitał wynosił 68.922,23 euro.

W dniu 25 lipca 2013 r. kurs sprzedaży dewiz Banku (...) S.A., według pierwszej tabeli kursów, wynosił 4,3634.

Notą obciążeniową nr (...) z dnia 21 stycznia 2014 r. powód nałożył na pozwanego karę umowną, stanowiącą opłatę za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto informacja o kwocie niezafakturowanych opłat miesięcznych (k. 294 akt), harmonogram wewnętrzny (k. 295 akt), tabela kursowa Banku (...) S.A. z dnia 25 lipca 2013 r. (k. 296 akt), pismo z naliczeniem opłaty za bezumowne używanie przedmiotu leasingu z dnia 21 stycznia 2014 r. (k. 316 akt), nota obciążeniowa nr (...) z dnia 21 stycznia 2014 r. (k. 317 akt).

Z uwagi na to, że pozwany nie uregulował kwot wskazanych w wezwaniu do zapłaty w wynikającym z niego terminie płatności powód wypełnił otrzymany od niego weksel in blanco na kwotę 81.091,25 zł wskazując termin płatności sumy wekslowej na 18 września 2014 r.

Do sumy wekslowej, oprócz należności wskazanych w wezwaniu do zapłaty z dnia 21 stycznia 2014 r. powód doliczył odsetki ustawowe za opóźnienie w płatności należności wskazanych w wezwaniu do zapłaty.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto weksel (k. 6 akt), rozliczenie na dzień wypełnienia weksla z dnia 25 marca 2014 r. (k. 320 akt).

O wypełnieniu weksla powód zawiadomił pozwanego pismem z dnia 11 września 2014 r. wskazując, że został on uzupełniony na kwoty wierzytelności wynikające z umowy leasingu. Powyższe pismo zostało wysłane listem poleconym na adres pozwanego.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto wezwanie do wykupu weksla z dnia 11 września 2014 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 18-21 akt).

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwany nie zaspokoił w żadnej części wierzytelności powoda dochodzonej pozwem.

dowód: - okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o bezsporne twierdzenia stron oraz dokumenty zgromadzone w aktach sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumenty. Nie wykazują one śladów podrobienia czy przerobienia, a ich treść i autentyczność nie były kwestionowane przez strony w trakcie procesu.

Na rozprawie w dniu 22 października 2015 r. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka P. P. oraz dowodu z opinii biegłego, powołane przez pozwanego na okoliczność rzeczywistej wartości pojazdu sprzedanego przez powoda i wykazania zaniżenia jego wartości w rozliczeniu przedmiotu leasingu, gdyż okoliczność ta, z uwagi na treść zapisu OWU nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Z tożsamyh przyczyn Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powód w rozpoznawanej sprawie wniósł pozew, domagając się wydania przez Sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie załączonego do pozwu weksla.

W dniu 3 grudnia 2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, nakazując pozwanemu zapłatę kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty wskazał, że zaprzecza wszystkim nie przyznanym twierdzeniom powoda oraz podniósł okoliczności odnoszące się do stosunku podstawowego, na zabezpieczenie roszczeń którego, wystawił i wręczył powodowi weksel in blanco, który po wypełnieniu stał się podstawą wydania przez Sąd nakazu zapłaty.

Zgodnie z art. 3 k.p.c w zw. z art. 210§2 k.p.c., każda ze stron jest zobowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej w zasadzie nie czyni zadość temu obowiązkowi. Stanowisko takie podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2007r., II CSK 22/2007, stwierdzając w jego uzasadnieniu, że: strona powinna wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nie przyznanym jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia Sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska, ma na celu zakreślenie okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że jeżeli jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w przypadku gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi

dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązкови wynikającemu z art. 210§2 k.p.c”.

Przenosząc powyższe rozważania, na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że ogólne zaprzeczenie przez pozwanego wszystkim nie przyznanym twierdzeniom powoda nie mogło wywołać żadnych skutków procesowych.

Z uwagi na to Sąd był zobligowany poczynić rozważania dotyczące jedynie konkretnych zarzutów sformułowanych przez stronę pozwaną w trakcie procesu.

W przypadku dochodzenia przez powoda wierzytelności wekslowej powstałej w związku z wypełnieniem znajdujących się w jego posiadaniu weksli in blanco, abstrakcyjny charakter zobowiązania dłużnika wekslowego ulega daleko idącemu ograniczeniu i dłużnik ten może podnieść w stosunku do wierzyciela wekslowego zarzuty nie tylko formalne, wynikające z prawa wekslowego, ale również z treści zawartego porozumienia wekslowego i z łączącego strony stosunku podstawowego (por. M.Czarnecki, L.Bagieńska Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz, CH BECK, wydanie drugie, str. 44 –45, A.Szpunar Komentarz do prawa wekslowego i czekowego. Wydawnictwo Prawnicze, wydanie trzecie, str. 103).

Z uwagi na powyższe, Sąd rozpoznający sprawę po zaskarżeniu nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla, musi odnieść się także do podniesionych przez pozwanego zarzutów dotyczących stosunku podstawowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2002r. IV CKN 948/2000).

W analizowanej sprawie bezspornym było, że strony niniejszego procesu łączył stosunek leasingu, który został przez ustawodawcę uregulowany w tytule XVII kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy, na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne równe przynajmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Jak wynika z załączonych do akt sprawy dokumentów, strony zawarły w dniu 14 listopada 2011 r. umowę leasingu. Przedmiotem tej umowy był samochód ciężarowy marki M. (...).440 8x8 BB, który został oddany pozwanemu przez powoda do korzystania, za zapłatą wskazanego w umowie wynagrodzenia i innych opłat z tytułu umowy leasingu.

W sprawie bezspornym było, że umowa stron z dnia 14 listopada 2011 r. została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 23 lipca 2013 r., doręczonym pozwanemu w dniu 25 lipca 2013 r., ze skutkiem natychmiastowym, z uwagi na nie wywiązywanie się przez pozwanego z obowiązku terminowego regulowania rat leasingowych i powstania z tego tytułu zadłużenia w wysokości przynajmniej równej kwocie miesięcznej opłaty przewidzianej w umowie leasingu.

Powód domagał się od pozwanego zasądzenia kwoty stanowiącej sumę przysługujących mu należności w związku z rozwiązaniem umowy leasingu.

Jak wynika z zapisów OWU stanowiących integralną część umowy, w przypadku rozwiązania umowy leasingu, z uwagi na zaległości w płatnościach wynikających z umowy, leasingobiorca obowiązany był zwrócić przedmiot leasingu ora zapłacić zaległe opłaty leasingowe z odsetkami umownymi w wysokości 150% stopy odsetek ustawowych oraz zapłaty innych opłat i kosztów, do których poniesienia, na podstawie umowy leasingu, był zobowiązany. Ponadto leasingodawca miał prawo żądać od leasingobiorcy odszkodowania umownego w wysokości 105% pozostałego do spłaty kapitału (§ 35 ust. 6 OWU).

Opierając się na przytoczonych zapisach OWU, powód dokonał szczegółowego wyliczenia należności przysługujących mu od pozwanego z tytułu rozwiązania umowy leasingu i w pismach z dnia 21 stycznia 2014 r. i 13 lutego 2014 r. wezwał pozwanego do ich uregulowania.

Zgodnie z zestawieniami przedstawionymi przez powoda w pozwie oraz powtórzonymi w odpowiedzi na zarzuty, strona powodowa domagała się od pozwanego należności z tytułu:

- a) umownego odszkodowania - ustalonego na podstawie § 2 ust. 11, § 35 ust. 6 i 14 a OWU
- b) sumy zaległych opłat leasingowych za okres od stycznia 2013 r. do lipca 2013 r. włącznie,
- c) sumy pozostałych zaległych płatności wynikających z umowy stron,
- d) kary umownej za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu – na podstawie § 38 ust. 6 OWU,
- e) odsetek umownych za nieterminowe płatności opłat leasingowych,
- f) odsetek za nieterminowe płatności odszkodowania umownego (wskazanego w pkt a) i kary umownej (wskazanej w pkt d).

Na rozprawie w dniu 22 października 2015 r. strona pozwana oświadczyła, że kwestionuje wyłącznie zaniżenie wartości przedmiotu leasingu, co spowodowało zawyżenie rozliczenia umowy.

Pozostałe wyszczególnione przez powoda w odpowiedzi na zarzuty kwoty z tytułu przypadających do zapłaty przez korzystającego opłat i odsetek nie były przez stronę pozwaną kwestionowane zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Zgodnie z normą wynikającą z art. 229 k.p.c. fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości - nie wymagają żadnego dowodu.

Mając powyższe na uwadze, powództwo w zakresie, w którym pozwany go nie zakwestionował nie wymagały przeprowadzenia szczegółowego postępowania dowodowego. W ocenie Sądu powództwo w tym zakresie należało uznać za zasadne, albowiem podstawy naliczonych przez siebie opłat znajdowały uzasadnienie w łączącej strony umowie.

Ponadto pozwany nie kwestionował, że zgodnie z postanowieniami umowy powodowi przysługiwało roszczenie o tzw. „odszkodowanie umowne” tj. zapłatę nieuiszczonych przez pozwanego rat leasingowych pomniejszonych o równowartość ceny netto uzyskanej ze sprzedaży przedmiotu leasingu.

Podstawę tego roszczenia stanowiła umowa stron, a ponadto art. 709¹⁵ k.c., zgodnie z którym w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezaplaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

W sprawie bezspornym było, że po odebraniu pozwanemu pojazdu objętego wcześniej leasingiem, został on na zlecenie powoda sprzedany oraz, że ze sprzedaży przedmiotu leasingu z umowy z dnia 14 listopada 2011 r. powód otrzymał kwotę 298.700 zł netto.

Powyższa kwota, zgodnie z postanowieniami OWU została odliczona przez powoda od należności przysługującej mu od pozwanego z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy leasingu.

Pozwany podnosił w trakcie procesu, że odebrany mu pojazd sprzedano za kwotę niższą od jego wartości rynkowej, w związku z tym uzyskana ze sprzedaży kwota nie może stanowić podstawy do rozliczenia umowy stron.

W szczególności pozwany kwestionował ustaloną przez powoda wartość przedmiotu leasingu, podając, że nie był obecny przy wycenie, nie miał możliwości zgłaszania uwag do wyceny, a ponadto nie został poinformowany o treści wyceny i sposobie dokonania wyliczeń stanowiących podstawę wyceny. Dodatkowo pozwany wskazywał, że

ze sporządzonej na jego zlecenie opinii rzeczoznawcy wynika, że wartość przedmiotu umowy leasingu nr (...) była o 73.000 zł wyższa.

Sąd nie podziela przytoczonych powyżej argumentów pozwanego.

Jak bowiem wynika z § 35 ust 14 lit a OWU, w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu, wartość umownego odszkodowania miała być pomniejszona „o wartość netto otrzymanej ceny sprzedaży”.

Dokonując wykładni zacytowanego zapisu OWU należy stwierdzić, że strony w sposób jasny i precyzyjny ustaliły, że w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu odebranego korzystającemu, na skutek przedterminowego rozwiązania umowy, od kwoty rozliczeniowej miała zostać przez finansującego odliczona kwota, stanowiąca cenę netto uzyskaną ze sprzedaży pojazdu.

Z uwagi na powyższe za bezpodstawne uznać należało twierdzenia pozwanego, w których wskazywał na zaniżenie dokonanej na zlecenie powoda wyceny. Strony wyraźnie wskazały bowiem, że odliczona miała być kwota stanowiąca cenę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu.

Biorąc pod uwagę precyzyjne uregulowanie tej kwestii przez strony, uznać należało, że wolą stron, wyrażoną jasno i wyraźnie w pkt 35 OWU było, by odliczeniu podlegała cena netto uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu.

Mając powyższe na względzie, zbędnym dla poczynienia ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy było przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości rynkowej przedmiotu leasingu, w chwili ich sprzedaży przez powoda.

Złożony przez pozwanego wniosek o przeprowadzenie tego dowodu został więc przez Sąd oddalony.

W tym miejscu zasadnym wydaje się wskazanie, że powyższe postanowienie stron, zdaniem Sądu zgodne jest z art. 709¹⁵ k.c., w przepisie tym ustawodawca nie podał metody określenia wartości pojazdu zwróconego leasingodawcy. Wobec czego za dopuszczalne jest umowne określenie szczegółowych zasad oszacowania wartości pojazdu oraz że tego rodzaju uzgodnienia są wiążące dla obu stron, jak również dla sądów orzekających w sprawie o zapłatę świadczenia pieniężnego, które na podstawie powyższego przepisu obciąża leasingobiorcę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt I ACa 255/12, Lex nr 1238196).

Zaznaczenia przy tym wymaga, że z uwagi na powyższe, nieistotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy były okoliczności związane z dokonaniem wyceny przedmiotu najmu. Podkreślić bowiem należy, że żadne postanowienie umowne nie obligowało powoda do zawiadomienia pozwanego o zleceniu wyceny pojazdu, jak również aby pozwany mógł uczestniczyć przy sporządzaniu wyceny.

Skoro w sprawie bezspornym było, że powód uzyskał ze sprzedaży przedmiotu leasingu kwotę 298.700 zł netto oraz, że kwotę tę odliczył od obliczonych kwot rozliczeniowych, których pozwany nie kwestionował, dokonane przez powoda rozliczenie uznać należało za zasadne.

Opierając się na powyższych argumentach, Sąd w oparciu o treść art. 496 k.p.c. utrzymał w całości w mocy w stosunku do pozwanego nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Lublinie w postępowaniu nakazowym w dniu 3 grudnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX GNc 548/14.

O odsetkach w nakazie zapłaty orzeczono na podstawie art. 481§1 k.c. zasądzając je od dnia wniesienia pozwu.

O kosztach procesu w nakazie zapłaty orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego jako przegrywającego proces.

Na koszty te składały się opłata od pozwu – 1.014 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 3.600 zł – zgodne z § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28

września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz.1349 z późn. zm).

/-/ SSO Małgorzata Drgas-Dziemianko